

ΤΙΤΙΚΑ ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΙΑ - ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΕΝΤΡΩΤΗΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗ

Ελληνική Δημοκρατία
Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων
www.minedu.gov.gr

HEALLINK
Εθνική Εταιρεία Ακαδημαϊκών Βιβλιοθηκών

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ
ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ
ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

ΕΠΕΑ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ
ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

ΜΕΤΑΔΕΔΟΜΕΝΑ

Τίτλος: Λογοτεχνική μετάφραση: θεωρία και πράξη

Υπότιτλος: -

Γλώσσα: Ελληνικά

ISBN: 978-960-603-247-9

Θεματικές Κατηγορίες: ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ ΚΑΙ
ΤΕΧΝΕΣ

Λέξεις-κλειδιά: ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΠΟΙΗΣΗΣ / ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΘΕΑΤΡΟΥ ΚΑΙ ΟΠΕΡΑΣ / ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ /
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑΣ / ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ

Βιβλιογραφική Αναφορά: Δημητρούλια, Ξ., & Κεντρωτής, Γ. (2015). Λογοτεχνική μετάφραση: θεωρία και πράξη [Προπτυχιακό εγχειρίδιο]. Κάλλιπος, Ανοικτές Ακαδημαϊκές Εκδόσεις. <http://dx.doi.org/10.57713/kallipos-511>

Περίληψη

Το εγχειρίδιο επιδιώκει να αποτελέσει μια εισαγωγή, θεωρητική και πρακτική, στη λογοτεχνική μετάφραση, η οποία επιτελεί διαχρονικά μείζονα ρόλο στην επαφή των πολιτισμών και στη συγκρότηση της παγκόσμιας λογοτεχνίας, με τους όρους τους οποίους έθετε ο Goethe. Αρχικά, τοποθετεί τη μετάφραση ως φαινόμενο και πρακτική στο πλαίσιο της λογοτεχνίας και του πολιτισμού με βάση το μοντέλο των πολυσυστημάτων και στο πλαίσιο των περιγραφικών μεταφραστικών σπουδών, αφού την ορίσει με βάση τις διάφορες μεταφρασεολογικές θεωρήσεις. Εξετάζει τις νόρμες που διέπουν τα συστήματα και τις στρατηγικές που αυτές συνεπάγονται, οι οποίες παρουσιάζονται με έμφαση στην ηθική τους διάσταση ως προς την αντιμετώπιση του Άλλου. Με παραδείγματα κειμένων προερχόμενων από πέντε διαφορετικές γλώσσες, αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, ιταλικά, ισπανικά, και κατά περίπτωση και ορισμένες άλλες, όπως

τα ρωσικά, οι φοιτητές εξοικειώνονται με την έννοια της στρατηγικής πριν περάσουν στο κείμενο καθαυτό, στην ένταξή του στο σώμα του συγγραφέα και στην ανάλυσή του. Ορίζοντας το κείμενο ως μονάδα μετάφρασης, το εγχειρίδιο εξετάζει τη σχέση κειμένου, πολιτισμικών και γλωσσικών συμφραζομένων αλλά και τη διακειμενικότητα ως διάλογο κειμένων, ειδών και πολιτισμών. Παρουσιάζει τις τεχνικές ανασυγκειμενοποίησης (ή αναπλαισίωσης) του πολιτισμικού στοιχείου και του κειμένου ως συνόλου. Τέλος, περνά στη συγκεκριμένη εξέταση των διαφόρων γενών με τα υπο-γένη τους, πεζογραφία, ποίηση, θέατρο. Το τελευταίο κεφάλαιο επανέρχεται στην αρχική συζήτηση περί του ορισμού και των ορίων της λογοτεχνικής μετάφρασης, ανοίγοντας το πεδίο σε έργα μη αμιγώς λογοτεχνικά, τα οποία όμως η μεταφρασεολογία, στο παρελθόν, έχει εντάξει, για ποικίλους λόγους, στη λογοτεχνική μετάφραση.

